

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžrk/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 2016200031
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2016200031.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci žalobcu: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JAKUBČO, spol. s r.o., so sídlom Mladých budovateľov 2, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresnému úradu Dunajská Streda, so sídlom Alžbetínske námestie 1194/1, Dunajská Streda, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V 5421/2015 zo dňa 11. novembra 2015, za účasti účastníka: Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza, so sídlom Špitálska 7, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/5/2016-137 zo dňa 03. mája 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/5/2016-137 zo dňa 3. mája 2017 z a m i e t a .

Žalobcovi a žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Účastníkovi konania Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza, so sídlom Špitálska 7, Bratislava nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 20S/5/2016-137 zo dňa 3. mája 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, v súvislosti s vydaním rozhodnutia č. V 5421/2015 zo dňa 11.11.2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva k identifikovaným nehnuteľnostiam v prospech účastníka Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza, Špitálska 7, Bratislava na základe ním predloženej Dohody v zmysle § 2 ods. 1 písm. c) a §5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z.z. zo dňa 27.7.2015, nepodpísanej žalobcom (ako povinným z Dohody) v spojení s Dodatkom č.1 zo

dňa 23.10.2015, podpísaným rovnako iba účastníkom Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza (ako oprávneným). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal a žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť ďalšiemu účastníkovi konania Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza plnú náhradu trov konania.

2. Z predloženého administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím V 5421/2015 podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona (zákon č. 162/1995 Z.z. o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam) povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v kat. úz. F. zapísaným, na LV č. XXXX ako pozemky registra E KN, parc. č. XXX/X a XXX/XX v prospech subjektu Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavská arcidiecéza v podiele 1/1 na základe dohody o vydaní veci uzavretej medzi účastníkmi: Slovenská republika, LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36 038 351, Námestie SNP 8, Banská Bystrica ako povinným a Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza, IČO: 42 131 685, ako oprávneným.

3. Podľa názoru krajského súdu v konaní nebolo sporným, že vydanie nehnuteľností, vlastnícke právo ku ktorým bolo predmetom vkladu, boli predmetom konania Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/105/2007, ktorý rozsudkom zo dňa 31.10.2013, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/26/2014 zo dňa 10.03.2015, žalovanému označenému ako Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36 038 351 podľa ustanovení zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam uložil povinnosť v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku vydať a navrátiť žalobcovi (Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza), vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam.

4. Krajský súd poukazom na to, že povinnou osobou v zmysle § 4 zákona č. 161/2005 Z.z. je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží, uviedol, že u tejto povinnej osoby si oprávnená osoba podľa § 5 zákona právo na navrátenie vlastníctva uplatňuje a táto je taktiež subjektom povinným k uzavretiu dohody o vydaní veci, preto nie je dôvodným usudzovať o pochybení súdov v označení povinného subjektu, naviac takom, ktoré by spôsobovalo nulitosť (?) rozhodnutí vo veci vydania nehnuteľností. Týmito právoplatnými rozhodnutiami je súd v preskúmanavacom konaní viazaný a nie je oprávnený k posudzovaniu ich vecnej správnosti. Pokiaľ žalobca, naopak, za nedostatok dohody o navrátení vlastníctva predloženej žalovanému ako nadobúdaci titul považoval označenie povinnej osoby ako Slovenská republika zastúpená štátnym podnikom LESY Slovenskej republiky, je potrebné konštatovať, že z tohto označenia vyplýva iba skutočnosť stanovená zákonom, že štátny podnik v danom právnom vzťahu vystupuje v pozícii správcu majetku štátu, nie, že ide o osobu odlišnú od subjektu, ktorému bola povinnosť uložená rozhodnutím súdu.

5. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 22 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z.z. v spojení s § 28 ods. 1 až 6, s § 29, s § 30 ods. 1 až 6, s § 31 ods. 1 až 7 uvedeného zákona, ktorú citoval, krajský súd konštatoval, že uvádzané ustanovenia zákona obsahujú úpravu vkladového konania a náležitostí rozhodnutia o povolení vkladu, ktoré podľa zistenia krajského súdu rozhodnutie žalovaného č. V 5421/1015 zo dňa 11.11.2015 obsahuje.

6. Za spornú krajský súd považoval otázku, či oprávnenou osobou predložená dohoda zo dňa 27.07.2015 je vzhľadom na absenciu prejavu vôle osoby povinnej vkladuschopnou listinou a či žalovaný správny orgán jej akceptovaním neporušil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona a súčasne práva žalobcu ako povinného podľa rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/105/2007 zo dňa 31.10.2013 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu.

7. Podľa názoru krajského súdu argumentácia oprávnenej osoby (RKC, Bratislavská arcidiecéza), ako účastníka konania o súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia, vychádzala z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozsudkoch sp. zn. 1Sžr/147/2013 zo dňa 23.09.2014 a sp. zn. 1Sžr/175/2013 zo dňa 13.01.2015, podľa ktorého správny orgán, ktorý v obdobných prípadoch na základe povinnou osobu nepodpísanej dohody o vydaní nehnuteľností svojim

rozhodnutím povolil vklad vlastníckeho práva v prospech cirkvi, postupoval v súlade s katastrálnym zákonom, keď dospel k záveru, že absentujúci prejav vôle a podpis žalobcu (osoby povinnej) na dohode bol s poukazom na ustanovenie § 161 ods. 3 OSP nahradený výrokom právoplatného rozsudku príslušného súdu ukladajúcim žalobcovi vydať a navrátiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam cirkvi. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že rozsudok súdu neurčuje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ale ukladá povinnosť nehnuteľnosti vydať, a zápis vlastníckeho práva cirkvi záznamom bol na základe protestu prokurátora zrušený, je oprávnenou osobou zvolený a žalovaným aplikovaný postup jediným možným riešením, pre dosiahnutie účelu reštitučných predpisov a na ich základe priznaného práva. Ústavná akceptovateľnosť tohto postupu bola potvrdená uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 377/2015-16 zo dňa 18.8.2015, ktorým bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá sťažnosť štátneho podniku Lesy Slovenskej republiky, namietajúceho porušenie základného práva vlastníť majetok, základného práva na súdnu ochranu, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní a práva na spravodlivé súdne konanie rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžr/147/2013 zo dňa 23.09.2014 vydaným v obdobnej veci.

8. Riadiac sa uvádzaným právnym názorom vyšších súdnych autorít, ktorý je vzhľadom na obdobnosť procesnej situácie plne aplikovateľný na predmet konania, správny súd v postupe a preskúvanom rozhodnutí správneho orgánu nezistil žalobcom tvrdené porušenie práva alebo jeho právom chránených záujmov, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP (zákona č. 162/2015 Z.z.) zamietol.

9. Krajský súd právo na plnú náhradu trov konania priznal v konaní úspešnému účastníkovi Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavská arcidiecéza podľa § 167 ods.1 v spojení s § 175 ods. 1 SSP. O náhrade trov konania žalovaného správneho orgánu rozhodol poukazom na skutočnosť, že tento v konaní úspešný účastník sa práva na náhradu trov vzdal.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

10. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby najvyšší súd, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/5/2016-137 zo dňa 03. mája 2017 zmenil tak, že zruší rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda č. V 5421/2015 zo dňa 11.11.2015 a vec mu vráti na ďalšie konanie, a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov súdneho konania.

11. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods.1 písm. g/ SSP. Súčasne namietal, že krajský súd pri rozhodovaní porušil zákon tým, že sa odklonil od rozhodovacej praxe kasačného súdu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

12. Vo vzťahu k prvému sťažnostnému bodu žalobca uviedol, že nesúhlasí s názorom krajského súdu v zmysle, ktorého uznal za vkladu schopnú listinu k zmene vlastníckeho práva predloženú dohodu o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam zo dňa 27.07.2015 v znení dodatku č. 1a zdôraznil, že krajský súd pri rozhodovaní a žalobe sťažovateľa síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávneho ho interpretoval. Sťažovateľ tiež poukázal na právne posúdenie Krajským súdom v Trnave, ktoré pokladá za nesprávne z dôvodu, že žalovaný ako orgán s právomocou rozhodovať o vklade (nadobudnutí) vlastníckeho práva v zmysle katastrálneho zákona, bez ďalšieho akceptoval ako vkladuschopnú dohodu (na liste vlastníctva označená ako dohoda o vydaní veci), ktorá nie je v pravom slova zmysle zmluvou v zmysle ustanovení § 43 a nasledujúce Občianskeho zákonníka.

13. Ďalej žalobca uviedol, že zo samotného rozhodnutia správneho orgánu nie je zrejmé, z čoho vychádzal a ako postupoval, keď povolil vklad vlastníckeho práva a o aké ustanovenie oprel svoje rozhodnutie. Podľa sťažovateľa nešlo o zmluvu charakterizovanú zhodnou vôľou oboch strán, ani o nahradenie prejavu vôle jedného z účastníkov zmluvy výrokom súdu podľa procesných predpisov civilného sporového konania. Rozhodnutie správneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech cirkvi (účastník konania) ani len nezmieňuje, že správny orgán považoval za podklad svojho rozhodnutia aj právoplatný rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 8C/105/2007-968 zo dňa

31.10.2013, ktorého súčasťou je aj geometrický plán.

14. Pokiaľ je proti rozhodnutiu správneho orgánu prípustný prieskum rozhodnutia správnym súdom, správny orgán sa má so skutočnosťami rozhodujúcimi pre vydanie svojho rozhodnutia náležite vysporiadať a poňať ich do svojho rozhodnutia, o to viac, ak sa jedná o zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe dohody o vydaní veci, ktorá nie je jedným z jej účastníkov podpísaná.

15. Ďalej sťažovateľ uviedol, že v katastrálnom konaní o povolení vkladu sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (§ 22 ods. 5 katastrálneho zákona). Rozhodnutie správneho orgánu má v zmysle § 47 ods. 3 Správneho poriadku obsahovať odôvodnenie, v ktorom správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V zmysle § 47 ods. 7 Správneho poriadku osobitné zákony ustanovujú, v ktorých prípadoch sa rozhodnutie, ktorým sa účastníkovi konania v plnom rozsahu vyhovuje, len vyznačí v spise a účastníkovi konania sa namiesto písomného vyhotovenia rozhodnutia vydá osobitný doklad alebo poskytne plnenie. Keďže katastrálny zákon požaduje pre rozhodnutie o povolení vkladu vydanie rozhodnutia (nielen vyznačenie v spise) malo obsahovať dôvody, pre ktoré tak rozhodol, o to viac, že mu nebola predložená typizovaná scudzovacia zmluva podpísaná všetkými jej účastníkmi. Ďalej sťažovateľ uviedol, že ak má byť rozhodnutie správneho orgánu preskúmateľné súdom, musí tomu zodpovedať aj obsah rozhodnutia, ktorý sa má preskúmať, v opačnom prípade ide o nepreskúmateľné, ktoré musí správny súd v zmysle § 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku zrušiť.

16. Sťažovateľ má za to, že ak boli do správneho konania predložené nejaké listiny (dohoda o vydaní veci nepodpísaná sťažovateľom, ktorý má byť účastníkom tejto dohody, spolu s právoplatným rozsudkom súdu o povinnosti navrátiť a vydať nehnuteľnosti oprávnenému subjektu), v rámci povinností, ktoré sú uložené správne orgánu podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, je takéto listiny preskúmať (či obsahujú podstatné náležitosti, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či úkon neodporuje zákonu, či ho neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom) a úvahy, ktoré správny orgán viedli k povoleniu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností (najmä v prípade takeého neobvyklého správneho konania, za aký možno považovať napadnuté konanie o povolení vkladu vedeného účastníkom 1 na návrh účastníka 2) poňať do svojho rozhodnutia (odôvodnenia).

17. Sťažovateľ zastával názor, že pri individuálnom správnom akte je potrebné *expressis verbis* uviesť príslušné dôvody, vysvetliť právne aj faktické dôvody jeho prijatia, minimálne v tých prípadoch majú zasiahnuť do sféry toho subjektu, ktorý nedal podnet na iniciovanie správneho konania. V súvislosti s týmto tvrdením sťažovateľ uviedol rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/107/2014 z 09.11.2015.

18. Záverom žalobca poukázal na to, že druhým dôvodom podania tejto kasačnej sťažnosti je odklon napadnutého rozhodnutia od rozhodovacej praxe kasačného súdu (Najvyššieho súdu SR). Sťažovateľ si je vedomý skutočnosti, že rozhodovanie kasačného súdu v skutkovo obdobných veciach nemá doposiaľ podobu ustálenej praxe. Napriek tomu sa z opatrnosti odvoláva aj na sťažnostný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. h) SSP, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že rovnaký senát Najvyššieho súdu SR (1 Sžr) vo svojich rozhodnutiach postupne formuluje (rozširuje) požiadavky kladené na rozhodnutia o povolení vkladu v právne identických veciach ako je vec posudzovaná. Z hľadiska času posledné rozhodnutie vydané pod sp. zn. 1 Sžr/107/2014 rozšírilo požiadavky na formálnu a obsahovú stránku rozhodnutia o povolení vkladu. Najvyšší súd v zmieňovanom rozhodnutí uviedol, že „...pokiaľ zákon pripúšťa súdny prieskum musí rozhodnutie obsahovať základné pemzum informácií zdôvodňujúcich postup správneho orgánu.“ Nedostatok odôvodnenia postupu správneho orgánu má vplyv na jeho zákonnosť. Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu číslo vkladu: V 5421/2015 nespĺňa takto formulovanú požiadavku nakoľko neobsahuje žiadne odôvodnenie.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril tak, že navrhoval kasačnú sťažnosť zamietnuť. Nesúhlasil s argumentáciou žalobcu uvedenou v kasačnej sťažnosti.

20. Žalovaný uviedol, že následkom právoplatného rozsudku súdu s výrokom: Žalovaný je povinný vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam (nehnutelnosti sú v rozsudku vo výroku presne špecifikované) má byť spísanie dohody o vydaní nehnuteľnosti podľa zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam; právo vyplývajúce z tejto dohody bolo následne zapísané do katastra nehnuteľností vkladom; prílohou návrhu na vklad je rozsudok o povinnosti vydať a navrátiť vlastníctvo k nehnuteľnosti. Rozsudok súdu nahrádza vôľu povinnej osoby, on sám nie je listinou spôsobilou na zápis do katastra nehnuteľností. V danej súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžo-KS/16/2006 zo dňa 07.09.2006, podľa ktorého rozsudok súdu v občianskom právnom konaní ukladajúci odporcovi povinnosť vyhlásiť vôľu spôsobom uvedeným vo výroku t. j. povinnosť uzatvoriť kúpnu zmluvu, (v tomto konkrétnom prípade povinnosť vydať a navrátiť vlastníctvo identifikovanú vo výroku), je rozsudkom ukladajúcim vyhlásenie vôle podľa § 161 ods. 3 OSP. Žalovaný uviedol, že keďže odporca - povinný, uložené vyhlásenie vôle do právoplatnosti rozsudku neurobil, právoplatnosťou rozsudku došlo v zmysle k § 161 ods. 1 OSP k nahradeniu vôle s obsahom, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku č. k. 8C 105/2007-968 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/26/2014-1050 zo dňa 10.03.2015.

21. Žalovaný poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 31 ods. 4 katastrálneho zákona, ktorú citoval, uviedol, že vzťah medzi správnym poriadkom a katastrálnym zákonom je postavený na báze všeobecný - osobitný, špeciálnym právnym predpisom je katastrálny zákon. Preto tu platí zásada lex specialis derogat legi generali (špeciálny zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenia).

IV.

Vyjadrenie účastníka konania Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavská arcidiecéza, ku kasačnej sťažnosti žalobcu

22. Účastník konania Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril tak, že kasačná sťažnosť ako aj samotná žaloba je nedôvodná a neopodstatnená. Napadnutý rozsudok krajského súdu a postup mu predchádzajúci považoval za správny a zákonný. Navrhoval, aby najvyšší súd podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť účastníkovi trovy konania, o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením.

23. Účastník je toho právneho názoru, že žalovaný postupoval správne a v súlade s platnou právnou úpravou ako aj súdnou praxou. Podkladom pre rozhodnutie bola dohoda v znení dodatku č. 1, ktorú podpísal účastník ako oprávnená osoba a podpis a prejav vôle žalobcu ako povinnej osoby bol nahradený reštitučnými rozsudkami, ktoré sú čo do účinkov totožné s rozsudkami znejúcimi na nahradenie prejavu vôle. Poukázal na to, že platná právna úprava nerieši situáciu, kedy dôjde k vydaniu rozsudkov podľa zákona č. 161/2005 Z.z., ktoré nadobudnú právoplatnosť a vykonateľnosť a povinná osoba napriek tomu nespĺní uloženú povinnosť, majú za to, že táto skutočnosť však nemôže byť na ujmu účastníka, ktorý bol v reštitučnom konaní úspešný a nemá inú možnosť ako sa domôcť navrátenia vlastníckeho práva. Tvrdil, že uvedená situácia viedla k tomu, že Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach vyslovil právny názor, ako má postupovať oprávnená osoba a príslušný orgán na úseku katastra, ak nastane situácia, že povinná osoba dobrovoľne nespĺní povinnosť napriek právoplatným a vykonateľným rozsudkom vydaných podľa zákona č. 161/2005 Z.z. a znejúcim na povinnosť vydať a navrátiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. V danej v súvislosti opätovne poukázal na závery najvyššieho súdu vyslovené v rozhodnutiach sp. zn. 1Sžr 147/2013 a sp. zn. 1Sžr 175/2013 a rozhodnutie Ústavného

súdu SR III. ÚS 377/2015. Vyslovil názor, že vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný postupoval správne a zákonne, keď rozhodnutím vyhovel návrhu účastníka na vklad, ktorý spĺňal všetky zákonné náležitosti.

24. K námietke žalobcu, že rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie poukazoval na skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané podľa zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), ktorý predstavuje lex specialis a ako taký má prednosť pred všeobecnou úpravou v Správnom poriadku. Katastrálny zákon vkladové konanie upravuje v ust. § 28 a nasl., pričom poukázal na ust. § 28 ods. 1, § 30 ods. 4, § 31 ods. 1, § 31 ods. 4 katastrálneho zákona. Z týchto uvedených ustanovení vyplývalo, že vklad sa povoľuje na základe zmluvy, t. j. zmluva je ten právny úkon, na podklade ktorého má byť zapísané vlastnícke právo do katastra nehnuteľností. Ak teda zákon ďalej uvádza náležitosti rozhodnutia, ktorým sa povoľuje vklad (čo bol tento prípad), a medzi nimi aj označenie právneho úkonu, je zrejmé, že sa ním rozumie označenie konkrétnej zmluvy. V tomto prípade touto zmluvou bola dohoda o navrátení vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam. Je pravdou, ako uviedol účastník, že táto dohoda bola podpísaná iba zo strany oprávnenej osoby - teda účastníka, avšak podpis povinnej osoby - žalobcu bol v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR nahradený reštitučnými rozsudkami. Tieto reštitučné rozsudky, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, boli priložené k návrhu na vklad, pričom je zrejmé, že žalovaný splnil aj povinnosť vymedzenú v ust. § 31 ods. 1 katastrálneho zákona, a teda posúdil dohodu z hľadiska naplnenia zákonných podmienok a postupoval správne, keď na podklade návrhu účastníka a príloh k návrhu vklad povolil. Teda žalovaný správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a jeho Rozhodnutie je vecne správne.

25. K námietke žalobcu, že žalovaný v rozhodnutí neoznačil reštitučné rozsudky. Účastník uviedol, že táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Reštitučné rozsudky boli uvedené v samotnej dohode a boli priložené k návrhu na vklad, pričom reštitučné rozsudky nahrádzajú prejav vôle povinnej osoby a jej podpis na dohode. Reštitučné rozsudky je teda možné považovať za súčasť dohody a nebolo potrebné ich osobitne uvádzať v Rozhodnutí, rovnako ako sa neuvádzajú ani ďalšie prílohy návrhu na vklad. Dokonca ani katastrálny zákon túto povinnosť v ust. § 28 a nasl. okresnému úradu neukladá.

26. Účastník ďalej uviedol, že právnym úkonom v predmetnej veci je práve dohoda o vydaní veci, ktorá je dvojstranným právnym úkonom, pričom jedna zo zložiek tohto právneho úkonu - prejav vôle sa v prípade žalobcu považuje za nahradený v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR reštitučnými rozsudkami. Právny úkon sa vždy v obdobných rozhodnutiach o vklade uvádza bez podrobných informácií o vzniku právneho úkonu (napr. neuvádza sa, či pri uzatváraní kúpnych zmlúv bola strana zastúpená, kde a ako bol overený jej podpis, účinnosť zmluvy, spôsobilosť na právne úkony a pod.), hoci pre existenciu akéhokoľvek právneho úkonu vedúceho k vkladu majú existenčný význam. Posudzovanie prejavu vôle (zrozumiteľnosť, určitosť, či nahradenie prejavu vôle) je jednoznačne súčasťou administratívneho prieskumu zmluvy pred vydaním rozhodnutia v zmysle ust. § 31. ods. 1 katastrálneho zákona a nepatrí k formálnym náležitostiam rozhodnutia § 31 ods. 4 písm. d) katastrálneho zákona.

27. Účastník poukázal aj na skutočnosť, že žalobca bol účastníkom reštitučného konania, má vedomosť o povinnosti uloženej reštitučnými rozsudkami, rovnako sú mu známe dotknuté rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (nakoľko boli účastníkom konania v oboch prípadoch), a teda je zrejmé, že si musel byť vedomý toho, na základe akých právnych skutočností došlo k povoleniu vkladu v prospech účastníka. Dokonca žalobca ako účastník konania mal možnosť nahliadnuť aj do spisu, čím by rovnako zistil, z akých podkladov žalovaný vychádzal. Je preto nepochybné, že žalovaný nepochybil a rozhodnutie je v súlade s katastrálnym zákonom a obsahuje všetky zákonné náležitosti.

28. Záverom účastník konštatoval, že žalobu považuje za ďalší účelový krok žalobcu vykonaný s jediným cieľom, a to oddialiť vydanie nehnuteľností a navrátenie vlastníctva účastníkovi, ktoré mu nepochybne prináleží. Svedčí o tom nielen postup žalobcu v tomto konaní a v reštitučnom spore, ale aj skutočnosť, že nespĺnil povinnosť uloženú právoplatnými a vykonateľnými reštitučnými rozsudkami.

Účastník dokonca inicioval voči žalobcovi exekučné konanie, v rámci ktorého žalobca uplatnil námietky, pričom s námietkami neboli úspešné, rovnako ako aj v iných exekučných konaniach. Zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu ustanovení katastrálneho zákona ani iného právneho predpisu. Práve naopak, žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou, ako aj súdnou praxou Najvyššieho súdu SR, rozhodnutie obsahuje všetky zákonné náležitosti a bolo by v rozpore aj s ust. čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, ak by mu boli uložené povinnosti nad rámec zákona, za čo je možné považovať aj uloženie povinnosti odôvodniť rozhodnutie prípadne v ňom uviesť náležitosti, ktoré zákon neukladá. Účastník bol toho názoru, že žalovaný postupoval správne a v súlade s platnou právnou úpravou ako aj súdnou praxou. Podkladom pre rozhodnutie bola dohoda, ktorú podpísal účastník ako oprávnená osoba a podpis a prejav vôle žalobcu ako povinnej osoby bol nahradený reštitučnými rozsudkami, ktoré sú čo do účinkov totožné s rozsudkami znejúcimi na nahradenie prejavu vôle. Rozhodnutie obsahuje všetky zákonné náležitosti a je zrozumiteľné a preskúmateľné a vecne správne. Podaná žaloba a namietané skutočnosti majú šikanózný charakter a ide o zneužitie práva, a teda tu bol daný dôvod na aplikáciu ust. § 28 SSP v spojení s ust. § 5 ods. 12 SSP. V tomto prípade nie je daný dôvod podľa ust. § 440 ods. 1 písm. h) SSP, keďže absentuje ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu o namietaných skutočnostiach.

V.

Podanie žalobcu ku kasačnej sťažnosti

29. Dňa 05.10.2018 podal žalobca na Krajský súd Trnave podanie ku kasačnej sťažnosti, ktoré bolo postúpené Najvyššiemu súdu SR dňa 09.10.2018, v ktorom uviedol, že trvá na sťažnostnom návrhu a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zmenil tak, že zruší rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a zároveň, aby žalobcovi priznal náhradu trov súdneho konania.

30. Úvodom poukázal na ust. § 47a ods. 1 a ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 30 ods. 4 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „Katastrálny zákon“) a § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona.

31. Žalobca vychádzal z toho, že v prípade zmlúv, ktorými sa disponuje s majetkom štátu, ide o povinne zverejňované zmluvy. Takáto zmluva, rovnako ako každá iná zmluva, je uzavretá (stáva sa perfektnou) okamihom, ktorý je uvedený v § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto momente sa stáva zmluva aj platnou, pokiaľ zákon nevyžaduje splnenie ďalšej podmienky (napr. súhlas nadriadeného orgánu alebo zriaďovateľa). Avšak účinnosť podľa Občianskeho zákonníka nadobudne povinne zverejňovaná zmluva až dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. V tomto prípade podľa žalobcu nejde o odkladaciu podmienku podľa § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože odloženie účinnosti zmluvy tu nespočíva na právnom úkone. Skôr ide o zákonnú podmienku (*conditio legis*), od splnenia ktorej závisí účinnosť zmluvy.

32. Poukazom na ust. § 47a ods. 2 Občianskeho zákonníka podmienkou odloženia účinnosti zmluvy je, že zmluva bola pred termínom účinnosti zmluvy zverejnená spôsobom uvedeným v § 5a ods. 4 a 5 zák. č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o slobode informácií“). V prípade, ak sa takáto povinná zmluva zverejní, prílohou žiadosti o povolenie vkladu vlastníckeho práva je písomné potvrdenie o zverejnení zmluvy. Okresný úrad pri postupe podľa § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona má povinnosť *ex offio* preskúmať, či prílohou žiadosti o vklad práva je toto písomné potvrdenie o zverejnení zmluvy. Ak by k zverejneniu zmluvy do jej predpokladanej účinnosti však nedošlo, žalobca uviedol, že zmluva by vôbec nemohla nadobnúť účinnosť, pretože v takom prípade by platila zásada uvedená v § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. základnou podmienkou (*conditio sine qua non*) účinnosti každej povinne zverejňovanej zmluvy je jej zverejnenie. Od tejto zásady sa nemožno v povinne zverejňovaných zmluvách odchyliť. V prípade, ak nie je ani na výzvu okresného úradu, katastrálneho odboru, návrh na vklad vlastníckeho práva, ktorý sa má povoliť na základe povinne zverejňovanej zmluvy, doplnený o písomné potvrdenie o zverejnení zmluvy, okresný úrad podľa § 31 ods. 3 Katastrálneho zákona má vklad odmietnuť vykonať. V

súvislosti s týmto tvrdením žalobca uviedol rozhodnutie Okresného úradu Trnava, katastrálny odbor, číslo V 7437/2017-03 zo dňa 27.06.2018.

33. Nakoľko predmetná dohoda nebola zverejnená v súlade so zákonom, táto dohoda nikdy nenadobudla účinnosť, a preto nie je možné, aby bola vkladuschopnou listinou, na základe ktorej by bolo možné zapísať zmenu vlastníckeho práva. Platí, že ak by aj zverejnená bola, pre nadobudnutie účinnosti je potrebné splniť zákonnú 3 mesačnú lehotu. Ak z návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva nebola zrejماً skutočnosť, či bola predmetná dohoda zverejnená alebo nie, prípadne ak bola, tak kedy, žalovaný bol povinný postupovať podľa ustanovenia § 31a písm. c) Katastrálneho zákona a konanie o návrhu na vklad prerušiť s výzvou adresovanou účastníkom na odstránenie uvádzaného nedostatku s určením primeranej lehoty. Ak vyzvaný účastník v určenej lehote nedostatky neodstránil mal žalovaný postupovať podľa ustanovenia § 31b písm. f) Katastrálneho zákona a konanie o návrhu na vklad zastaviť.

VI.

Podanie účastníka

34. Účastník konania Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavská arcidiecéza doložil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, ako je predmetná vec, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžrk/5/2017 zo dňa 26.09.2018 a 7Sžrk/7/2017 zo dňa 26.09.2018 (vec vedená na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 20S/19/2015).

35. Účastník uviedol, že v plnom rozsahu trvá na jeho predošlých vyjadreniach, najmä vyjadrení zo dňa 27.10.2017 a aj s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia NS SR má za to, že rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu je zákonné a vecne správne. V súlade s uvedeným vyjadrením účastník navrhoval, aby Najvyšší súd SR ako kasačný súd rozhodol tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu zamietá v celom rozsahu a účastníkovi priznáva nárok na náhradu trov kasačného konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne správny súd samostatným uznesením.

VII.

Konanie pred kasačným súdom

36. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ustanovením § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

38. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/5/2016-137 zo dňa 03. mája 2017, ktorým správny súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V 5421/2015 zo dňa 11.11.2015 a postup mu predchádzajúci, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie, podľa § 190 SSP zamietol.

39. Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie Okresného úradu Dunajská Streda, odbor katastrálny - žalovaného č. V 5421/2015 zo dňa 11.11.2015 a postup mu predchádzajúci, ktorým rozhodnutím žalovaný podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v kat. úz. F., zapísaným na LV č. XXXX ako pozemky

registra E KN, parc. č. XXX/X, orná pôda o výmere 5446 m² a č. XXX/XX, orná pôda o výmere 4347 m² v prospech subjektu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavská arcidiecéza, IČO: 42131685, Špitálska 7, Bratislava v podiele 1/1.

40. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu najvyšší súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, a na ktoré kasačný súd odkazuje.

41. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP).

42. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP).

43. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

44. Správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

45. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci (§ 119 SSP).

46. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP).

47. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

48. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä z ohľadom na prameň, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

VIII.

Právne posúdenie kasačným súdom

49. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

50. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

51. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I. ÚS 10/98)“. (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

52. Podľa § 22 ods. 1, ods. 5 zákona č. 162/1995 Z.z. v katastrálnom konaní sa zapisujú práva k nehnuteľnostiam, rozhoduje sa o zmenách hraníc katastrálnych území, o prešetrovaní zmien údajov katastra, o oprave chýb v katastrálnom operáte a o obnove katastrálneho operátu.

V katastrálnom konaní sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon alebo iný zákon neustanovuje inak.

53. Podľa § 31 ods. 4 zákona č. 162/1995 Z.z. rozhodnutie, ktorým sa vklad povoľuje, obsahuje

- a) názov okresného úradu, ktorý rozhodol o vklade,
- b) číslo vkladu,
- c) označenie účastníkov konania,
- d) označenie právneho úkonu a nehnuteľností, ktorých sa právny úkon týka,
- e) deň, keď okresný úrad rozhodol o vklade,
- f) deň, keď nastali právne účinky vkladu,
- g) meno, priezvisko a podpis osoby, ktorá vklad povolila,
- h) odtlačok okrúhlej pečiatky okresného úradu.

54. Z článku 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj rovnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

55. Predpokladom povolenia vkladu práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností na základe

zmluvného právneho úkonu alebo iného právneho úkonu zákonom predpokladaného je splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona. Pri rozhodovaní o povolení vkladu príslušný správny orgán prihliada aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu, a v rámci tohto prieskumu posudzuje súlad zmluvného dojednania účastníkmi zmluvného záväzku so zákonom.

56. Zákonodarca právnou úpravou ustanovenou v katastrálnom zákone zveril do právomoci okresnému úradu katastrálny odbor ako orgánu štátnej správy na úseku katastra v konaní o povolení vkladu práva viažuceho sa k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností na základe zmluvného právneho úkonu alebo iného právneho úkonu zákonom predpokladaného okrem splnenia ďalších zákonných podmienok skúmať aj jej súlad so zákonom. Povinnosťou správy katastra v konaní o povolení vkladu je v zmysle ustanovenia § 3 správneho poriadku v spojení s § 22 ods.5 katastrálneho zákona postupovať v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj ďalšími právnymi predpismi, v danom prípade s ustanoveniami zákona č. 161/2005 Z.z., ktoré sa vzťahujú na posúdenie právneho úkonu zakladajúceho vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov konania.

57. Okresný úrad, katastrálny odbor, je ako orgán štátnej správy súčasťou výkonnej moci štátu a je v jeho kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na povolenie zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra. Vkladové konanie ako návrhové správne konanie sa začína na návrh účastníka konania. V priebehu vkladového konania správny orgán posudzuje podstatné náležitosti príslušného zmluvného typu a to z hľadiska kritérií, ktoré sú uvedené v ustanovení § 31 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona a predmetnú zmluvu posudzuje aj v intenciách ustanovení právneho predpisu viažuceho sa k posudzovaniu splnenia zákonných podmienok pre povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra. To znamená, že vkladové konanie predstavuje rozhodovací procesný postup, pri ktorom správny orgán na základe predložených písomných podkladov podľa § 31 katastrálneho zákona posudzuje všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu. Výsledkom tohto rozhodovacieho procesného postupu je rozhodnutie o povolení vkladu alebo rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad, pokiaľ správny orgán zistí, že nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie vkladu. Inštitút vkladu je založený na základe konštitutívnosti, čo znamená, že zmluvné vecné práva k nehnuteľnostiam vznikajú, menia sa a zanikajú vkladom do katastra.

58. Náležitosti rozhodnutia, ktorým sa vklad povoľuje, zákonodarca stanoví v právnej úprave § 31 ods. 4 katastrálneho zákona. Pokiaľ sťažovateľ (žalobca) v kasačnej sťažnosti vyslovil názor, že na konanie o povolení vkladu sa subsidiárne vzťahuje správny poriadok a z neho vyplýva povinnosť žalovaného odôvodniť svoje rozhodnutie, kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že sa s týmto názorom nestotožňuje, nakoľko právna úprava obsiahnutá v zákone č. 162/1995 Z.z. explicitne stanovuje náležitosti rozhodnutia, ktorým sa vklad povoľuje (§ 31 ods. 4) a preto sa na obsahové náležitosti rozhodnutia o povolení vkladu nevzťahuje právna úprava ustanovená v § 47 správneho poriadku. V katastrálnom konaní sa postupuje podľa ustanovení správneho poriadku len vtedy, ak samotný zákon č. 162/1995 Z.z. alebo iný zákon neobsahuje vlastnú právnu úpravu (§ 22 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z.z.).

59. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy odvolací súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu pri aplikácii zákonnej úpravy katastrálneho zákona v spojení s právnou úpravou zákona č. 161/2005 Z.z. dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, a to, že žalobné námietky žalobcu neboli spôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť preskúmaného správneho rozhodnutia.

60. Posudzujúc predmetnú dohodu o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam z 27.07.2015 v spojení s Dodatkom č. 1 z 23.10.2015, predloženú účastníkom konania Rímskokatolíckou cirkvou, Bratislavská arcidiecéza spolu s návrhom na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam do katastra s predloženými prílohami - rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda 8C/105/2007 zo dňa 31.10.2013 a rozsudok Krajského súdu v Trnave 9Co/26/2014 zo dňa 10.03.2015, v zmysle § 31 ods. 1 katastrálneho zákona v spojení s § 3 ods.1 správneho poriadku a v spojení s ustanoveniami zákona č. 161/2005 Z.z., kasačný súd tak ako správny súd dospel k záveru,

že v danom prípade žalovaný správny orgán na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu ustálil správny právny záver, že predmetná dohoda o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam z 27.07.2015 je vkladu schopná listina, pretože uloženie povinnosti povinnej osobe - LESY Slovenskej republiky, š.p., súdnym rozhodnutím v zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v zákone č. 161/2005 Z.z. vydať žiadané nehnuteľnosti oprávnenej osobe - Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavskej arcidiecézy, implicitne nahrádza súhlas povinnej osoby s vydaním žiadaných nehnuteľností a náhradným spôsobom osvedčuje jej vôľu. Skutkové okolnosti v danej veci potvrdzujú, že právoplatným rozsudkom Okresný súd v Dunajskej Strede uložil žalobcovi (v reštitučnom konaní povinnej osobe v zmysle § 4 zákona č. 161/2005 Z.z.) povinnosť vydať nehnuteľnosti a navrátiť vlastníctvo k nim cirkvi ako osobe oprávnenej, teda uložil žalobcovi povinnosť vyhlásiť vôľu určitým spôsobom. Vzhľadom k tomu, že žalobca povinnosť uloženú mu súdnym rozhodnutím nerešpektoval a dohodu s cirkvou neuzavrel, nastáva zákonná fikcia, v zmysle ktorej právoplatný rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede ukládajúci povinnej osobe (žalobcovi) povinnosť vydať nehnuteľnosti, nahradil vôľu povinnej osoby (žalobcu).

61. Kasačný v preskúmvanej veci poukazuje na skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci (v právnej veci žalobcu: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Komárno, za účasti: Rímskokatolícka cirkev, Trnavská arcidiecéza, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. U. zo dňa 07.07.2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/142/2011-155 zo dňa 02.07.2013), rozhodol rozsudkom sp. zn. 1Sžr/147/2013 z 23.09.2014 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP v spojení § 250ja ods. 3 posledná veta OSP zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 OSP). Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 18. augusta 2015 č. III. ÚS 377/2015-16 rozhodol tak, že sťažnosť LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, podaná proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 147/2013 z 23. septembra 2014 odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

62. Najvyšší súd Slovenskej republiky v inej obdobnej veci (v právnej veci žalobcu: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP č. 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Sabinov, katastrálny odbor, za účasti Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Lipany, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo vkladu V XX/XX zo dňa 6. marca 2013, o odvolaní účastníka konania Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Lipany proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/22/2013-183 zo dňa 26. apríla 2016), rozhodol rozsudkom sp. zn. 7Sžr/152/2016 z 28.02.2018 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 246c ods.1, veta prvá a s § 220 OSP a v spojení s § 492 ods. 2 SSP zmenil tak, že žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 OSP). Najvyšší súd v uvedených veciach dospel k záveru, že neboli dané dôvody pre zrušenie správneho rozhodnutia, ktoré bolo vydané v súlade so zákonom.

63. V uvedených rozhodnutiach dal Najvyšší súd dostatočnú odpoveď na zásadnú námietku žalobcu (LESY Slovenskej republiky, š.p.), ktorou v žalobe namietal, že „Dohoda“ predložená cirkvou v prílohe návrhu na vklad vlastníckeho práva k žiadaným nehnuteľnostiam, nie je vkladu schopnou listinou. Túto zásadnú námietku žalobca vzniesol aj v žalobe v preskúmvanej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že v tejto právnej otázke bolo opakovane judikované najvyšším súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. 1Sžr 47/2013 z 23.09.2014, sp. zn. 7Sžr 152/2016 z 28.02.2018 a sp. zn. 7Sžrk 7/2017 z 26.09.2018, o záverom ktorých a kasačný súd aj v prejednávanej veci stotožňuje, v zmysle ust. s § 464 ods. 1 SSP na ne poukazuje a ich prevzatú (a aplikovateľnú) časť v odôvodnení uvádza:

64. „Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom žalovaného v tom, že pre povolenie vkladu boli splnené podmienky v zmysle katastrálneho zákona.

Cirkev si uplatnila reštitučný nárok na navrátenie nehnuteľností v zmysle ustanovení reštitučného zákona. Nakoľko žalobca s ňou odmietol uzavrieť dohodu o vydaní vecí, obrátila sa cirkev na súd, ktorý uložil žalobcovi povinnosť vydať cirkvi tam uvedené nehnuteľnosti a navrátiť jej vlastníctvo. Žalobca ako povinná osoba právoplatný rozsudok Okresného súdu Komárno v spojení s odvolacím rozsudkom Krajského súdu v Nitre nerešpektovala.

Odvolací súd dal za pravdu žalovanému ako aj cirkvi v tom, že právoplatným rozsudkom Okresný súd Komárno uložil žalobcovi (v reštitučnom konaní povinnej osobe v zmysle § 4 reštitučného zákona) povinnosť vydať nehnuteľnosti a navrátiť vlastníctvo k nim cirkvi ako osobe oprávnenej, teda uložil žalobcovi povinnosť vyhlásiť vôľu určitým spôsobom. Nakoľko žalobca uvedenú povinnosť nerešpektoval, dohodu s cirkvou neuzavrel, ani iným spôsobom nesplnil právoplatne mu uloženú povinnosť, nastala ex lege zákonná fikcia, v zmysle ktorej právoplatný rozsudok Okresného súdu Komárno ukladajúci žalobcovi povinnosť prejavíť svoju vôľu (teda vydať nehnuteľnosti), nahradil vôľu povinnej osoby (žalobcu) a súčasne aj druhej zmluvnej strany v dohode o vydaní veci.

Následne správa katastra postupovala správne, keď na základe návrhu cirkvi, z ktorého bolo jednoznačne zrejmé, čoho sa cirkev domáhala - a síce povolenia vkladu k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam z titulu dohody o vydaní veci zo dňa 18.5.2011 podľa reštitučného zákona v spojení s právoplatným rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 8C 159/06-552 - návrh a jeho prílohy v zmysle § 31 katastrálneho zákona preskúmala a dospela k záveru, že dohoda o vydaní veci obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, pričom absentujúci prejav vôle a podpis žalobcu bol s poukazom na § 161 ods. 3 O.s.p. nahradený výrokom právoplatného rozsudku Okresného súdu Komárno, ktorý bol k návrhu pripojený.

K vyššie uvedenému odvolací súd poukazuje aj na skoršiu judikatúru Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp. zn. 3SžoKS/16/2006), v zmysle ktorej rozsudok súdu vydaný v občianskoprávnom konaní ukladajúci odporcovi povinnosť vyhlásiť vôľu spôsobom uvedeným vo výroku (t. j. povinnosť uzatvoriť kúpnu zmluvu identifikovanú vo výroku), je rozsudkom ukladajúcim vyhlásenie vôle podľa § 161 ods. 3 O.s.p. Najvyšší súd v odôvodnení tohto rozsudku konštatoval, že „... podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Požiadavka na ústavne konformný výklad zákonov priamo ovplyvňuje zisťovanie obsahu jednotlivých zákonných ustanovení z dikcie a ich aplikáciu na daný skutkový stav a zabezpečuje, že výklad normatívnych ustanovení zákona nevedie k absurdným záverom, alebo záverom v rozpore s ústavnými princípmi.

Podľa § 161 ods. 2 O.s.p. ak nie je v rozsudku uložená povinnosť na plnenie, je rozsudok vykonateľný, len čo nadobudol právoplatnosť.

Podľa § 161 ods. 3 O.s.p. právoplatné rozsudky ukladajúce vyhlásenie vôle nahradzujú toto vyhlásenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svetle vyššie uvedeného nemohol stotožniť s názorom súdu prvého stupňa v tom, že správa katastra nepostupovala správne a v súlade so zákonom, keď povolila vklad vlastníckeho práva titulom dohody, v ktorej absentoval podpis žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver poukazuje na účel okruhu reštitučných predpisov a tým je vo všeobecnosti odstránenie alebo aspoň zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči postihnutým osobám v období neslobody zo strany štátu. Poškodenou bola v predmetnej právnej veci cirkev, ktorá postupovala v súlade s ustanoveniami reštitučného zákona a vyzvala žalobcu ako povinnú osobu (§ 4 a § 5 ods. 1 a 2 reštitučného zákona) k vydaniu odňatých nehnuteľností, ktorý jej výzvu ignoroval, následne sa obrátila na Okresný súd Komárno i Krajský súd v Nitre (§ 5 ods. 3 reštitučného zákona), ktorý jej právoplatným rozsudkom dali za pravdu a uložili žalobcovi povinnosť, ktorú tento opätovne nerešpektoval. Nakoľko vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností titulom uvedených civilných rozsudkov bolo na základe protestu prokurátora zrušené ako nezákonné s tým, že tieto rozsudky uložili povinnosť vydať nehnuteľnosti, no neurčovali vlastnícke právo k nim, neostávalo cirkvi žiadne iné riešenie, ako sa domáhať svojich práv, len to, ktoré zvolila, ktoré následne aplikovala správa katastra a ktoré je aj podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené súladné so zákonom aj s judikatúrou“.

65. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu uvedenú v kasačnej sťažnosti, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a rovnako vyhodnotil námietku žalobcu, že hoci si je vedomý skutočnosti, že rozhodovanie kasačného súdu v skutkovo obdobných veciach nemá doposiaľ podobu ustálenej praxe, z opatrnosti sa odvoláva aj na sťažnostný dôvod v zmysle § 440 ods. 1 písm. h) SSP (krajský súd sa odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe kasačného súdu).

66. Pokiaľ žalobca namietal, že uvedené rozsudky najvyššieho súdu sú pre toto konanie súdneho

prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného nepoužiteľné, pretože riešili iný okruh účastníkov konania, kasačný súd sa s týmto tvrdením nemohol stotožniť. Skutkové zistenia potvrdzujú, že tak ako v predmetnom preskúvanom konaní účastníkmi vyššie uvedených konaní sú na strane žalobcu LESY Slovenskej republiky, š.p., na strane žalovaného okresný úrad odbor katastrálny, na ktorý prešla právomoc správy katastra, a na strane príbratého účastníka cirkvi, ktorá z titulu nárokov priznaných v reštitučnom konaní bola účastníkom (presnejšie iniciátorom) vkladového konania. Označení účastníci správnych konaní boli taktiež účastníkmi konaní vo veci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí ktorými bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech cirkví vo veciach, v ktorých rozhodol najvyšší súd uvedenými rozhodnutiami, teda sa jednalo o konania s obdobným predmetom súdneho prieskumu.

67. Sťažovateľ (žalobca) v kasačnej sťažnosti poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/107/2014 z 09.11.2015, preto kasačný súd posudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu aj z pohľadu názoru najvyššieho súdu vysloveného v tomto jeho rozhodnutí.

68. Uvedeným rozhodnutím najvyšší súd rozhodol v právnej veci žalobcu: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Sabinov, za účasti: Gréckokatolícka cirkev, farnosť Milpoš, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Správy katastra Sabinov č. V XXX/XX zo dňa 30. mája 2013, o odvolaní žalovaného a zúčastnenej osoby proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. júna 2014, č. k. 5S/33/2013-50 tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil. Krajský súd v Prešove uvedeným rozhodnutím podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP rozhodnutie Správy katastra Sabinov č. U. z 30. mája 2013, ktorým správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva v prospech účastníka konania, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že súdy v označenej veci dospeli k zhodnému záveru, že nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva je takou vadou konania majúcou za následok nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a je dôvodom pre jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správneho orgánu.

69. Najvyšší súd SR vychádzajúc z uvedeného nesúhlasí s tvrdením sťažovateľa (žalobcu), že v obdobných veciach názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho rozsudku sp. zn. 1Sžr/147/2013 z 23.09.2014 bol prekonaný judikatórnym vývojom a je v súlade s časovo posledným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr/107/2014 z 09.11.2015. Najvyšší súd vo vyššie uvedených rozsudkoch v obdobných právnych veciach rozhodol rozdielne, avšak rozhodnutím sp. zn. 1Sžr/107/2014 z 09.11.2015 potvrdil zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu výlučne z procesného pochybenia spočívajúceho v absencii odôvodnenia napadnutého správneho rozhodnutia, pričom meritom veci a to hmotnoprávnou otázkou, či predmetná „Dohoda“ predložená cirkvou v prílohe návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra je alebo nie je vkladu schopnou listinou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal.

70. V danej súvislosti kasačný súd poznamenáva, že judikatúra v slovenskom právnom poriadku nie je záväzná absolútne. Povinnosťou najvyššieho súdu ako súdu kasačného, tak ako aj krajského súdu, je zaoberať sa každou vecou samostatne a i keď vychádzajúc zo skutkových zistení známych z inej rozhodovacej činnosti, posudzovať zákonnosť preskúvaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu individuálne a nezávisle od iných rozhodnutí správneho orgánu ako individuálnych správnych aktov a pokiaľ sú predmetom súdneho prieskumu, nezávisle od iných rozhodnutí súdu v daných veciach.

71. Krajský súd sa nemohol zaoberať námietkou žalobcu uvedenou v podaní doručenom krajskému súdu dňa 2.5.2017 (č. l. 106 súdneho spisu), že predmetná dohoda zo dňa 27.07.2015 nebola zverejnená v súlade so zákonom v Centrálnom registri zmlúv podľa § 47 Občianskeho zákonníka, preto nikdy nenadobudla účinnosť, a nie je možné, aby bola vkladuschopnou listinou, na základe ktorej by bolo možné zapísať zmenu vlastníckeho práva. Žalobca túto námietku neuplatnil na správnom súde v zákonom stanovenej lehote v zmysle § 250b ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (OSP), účinného v

čase podania žaloby, a v zmysle § 250h ods. 1 OSP rozsah žalobných dôvodov bolo možné rozšíriť len v lehote podľa § 250b OSP. Správny súd viazaný rozsahom dôvodov žaloby nemohol zákonnosť rozhodnutia žalovaného preskúmať v rozsahu námietok podaných po uplynutí zákonnej lehoty. Táto námietka nebola uvedená v žalobných dôvodoch žaloby podanej dňa 25.11.2015, ani doplnená v lehote dvoch mesiacov končiacej 25.1.2015, preto na ňu krajský súd neprihliadal.

72. Rovnako na túto námietku, obsiahnutú v podaní doručenom kasačnému súdu dňa 09.10.2018 neprihliadal kasačný súd, viazaný sťažnostnými bodmi sťažnosti doručenej dňa 2.8.2017 v zmysle § 453 ods. 2 SSP. Podstatný význam pre tento záver má skutočnosť, že námietka nebola uvedená nielen v sťažnostných bodoch kasačnej sťažnosti (§445 SSP) ale ani doplnená v lehote podľa 443 ods. 2 SSP.

73. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu a kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

74. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP), rovnako ju nepriznal procesne úspešnému žalovanému, nakoľko nebolo preukázané, že je to možno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP).

75. Účastníkovi konania Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavská arcidiecéza kasačný súd nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania z dôvodu, že neboli splnené požiadavky ust. § 169 SSP ktorý umožňuje, aby súd ďalšiemu účastníkovi, osobe zúčastnenej na konaní a zainteresovanej verejnosti priznal proti procesne neúspešnému účastníkovi právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinností, ktorú im správny súd uložil, právo na náhradu ďalších trov konania je možné priznať iba z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré podľa kasačného súdu neboli ani tvrdené, ani zistené.

76. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.